

จตุสารข่าววินัยและคุณธรรม

ฉบับที่ ๔ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖

จตุสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://www.discipline-ops.com/>

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

โกงเงินหลวง

นายสมควร ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี มีหน้าที่ควบคุมกำกับตรวจสอบงานการเงินและบัญชีของสำนักงานสาธารณสุขแห่งหนึ่ง รวมถึงการออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามมาตรา ๕๐ ทวิ แห่งประมวล

รัษฎากรให้กับเจ้าหน้าที่ในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด และทำหน้าที่บันทึกข้อมูลในระบบจ่ายตรงเงินเดือนและค่าจ้างประจำของกรมบัญชีกลาง (CGD Direct Payment) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเงินและบัญชีเพียงผู้เดียว ได้ระบुरายการตกเบิกเงินประจำตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะและเงินค่าตอบแทนรายเดือนในระดับชำนาญการพิเศษนอกเหนือจากเงินเดือนของนางสมหญิง ทั้งที่ นางสมหญิง ไม่มีสิทธิและไม่ได้รับเงินดังกล่าวและระบुरายการตกเบิกเงินค่าตอบแทนรายเดือนในระดับชำนาญการพิเศษของนางสมหญิง ไม่ตรงกับรายการตกเบิกเงินค่าตอบแทนรายเดือน ในระดับชำนาญการพิเศษ ที่นางสมหญิง มีสิทธิได้รับจริงจากกรมบัญชีกลาง รวมถึงแก้ไขเลขที่บัญชีสำหรับการโอนเงินจ่ายรายเดือน โดยเปลี่ยนเลขที่บัญชีของนางสมหญิง เป็นเลขที่บัญชีของนางสาวสมศรี และนายสมชาย ซึ่งเป็นบุตรของนายสมควร โดยมีเจตนาทุจริตนำเงินส่วนต่างที่นางสมหญิง ไม่มีสิทธิจะได้รับแล้วนำเงินทั้งหมดดังกล่าวไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย

พฤติการณ์ของนายสมควร เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) ลงโทษไล่นายสมควรออกจากราชการ

ครรรภ์เป็นพิษ...

กรรมเป็นพิษ

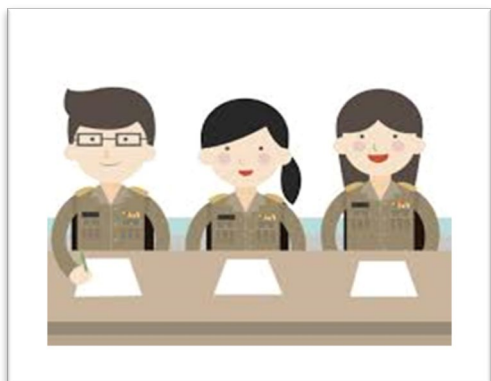
นางสาวน้ำหอม ข้าราชการพลเรือนสามัญ ได้รู้จักกับนายดอกกรัก อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน ซึ่งเป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนางลำดวน อาชีพแม่บ้าน โดยทั้งสองคบหากันมีการโทรศัพท์ ติดต่อบอกสารกันบ่อยครั้ง มีการโอนเงินให้แก่กัน โดยที่นางสาวน้ำหอม ไม่ทราบว่านายดอกกรัก มีภรรยาแล้วจึงได้คบหากัน ต่อมานางสาวน้ำหอม

ทราบว่านายดอกกรัก มีภรรยาและบุตรแล้ว จึงเลิกคบหากับนายดอกกรัก แต่ก็กลับมาคบหากันอีกครั้ง เนื่องจากนายดอกกรัก บอกว่าจะเลิกกับภรรยา ต่อมานางลำดวน ได้พบว่าบุคคลทั้งสอง มีการแชทคุยกัน ผ่านแอปพลิเคชันไลน์ในลักษณะขู้สาว จึงได้นัดเจรจานายดอกกรัก และนางสาวน้ำหอม มาเพื่อขอให้นางสาวน้ำหอม เลิกติดต่อกับสามีของตน แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ จนกระทั่งวันหนึ่งนางลำดวน พบว่าบุคคลทั้งสองยังมีการคุยกันผ่านไลน์ในเชิงขู้สาวอยู่ จึงบอกให้นายดอกกรัก ไปบอกเลิกกับนางสาวน้ำหอม โดยเด็ดขาด นายดอกกรัก จึงได้ไปบอกนางสาวน้ำหอม เพื่อขอเลิก แต่นางสาวน้ำหอม กลับบอกว่าตนได้ตั้งกรรมกับนายดอกกรัก พร้อมส่งรูปแผ่นการตรวจกรรมที่ขึ้น ๒ ชิดมาให้ดู นายดอกกรัก จึงขอให้นางสาวน้ำหอม ตรวจกรรมอีกครั้ง พบว่าผลการตั้งกรรมขึ้น ๒ ชิดจาง ๆ พร้อมบอกกับนายดอกกรัก ว่าถ้าไม่เชื่อให้มาตรวจเอง ต่อมานางลำดวน ได้เดินทางไปพบนางสาวน้ำหอม ที่โรงพยาบาลใกล้เคียงและขอให้ตรวจปัสสาวะ แต่นางสาวน้ำหอม บอกกับนางลำดวนว่า ได้ทำแท้งแล้ว ทำให้นางลำดวน คิดว่านางสาวน้ำหอม ไม่ได้ตั้งกรรมมาตั้งแต่ต้นแต่สร้างเรื่องโกหกเพื่อที่จะให้สามีของตนรับผิดชอบ จึงทำหนังสือร้องเรียนถึงผู้บังคับบัญชาของนางสาวน้ำหอม แต่เรื่องก็เงียบหายไปเป็นเวลานาน นางลำดวน คิดว่าบุคคลทั้งสองน่าจะเลิกคบกันแล้ว จนกระทั่งมาพบใบเสร็จรับเงินเป็นชื่อของนางสาวน้ำหอม อยู่ในรถยนต์ของนายดอกกรัก จึงตรวจสอบกล้องหนักรถยนต์พบว่าบุคคลทั้งสองยังคงคบกันอยู่ นางลำดวน จึงได้ไปที่ห้องพักของนายดอกกรัก และได้ตั้งกล้องบันทึกวิดีโอภาพเสียงไว้ หลังจากนำกล้องมาตรวจดูพบว่านางสาวน้ำหอม ได้ไปหานายดอกกรัก โดยวิดีโอบันทึกภาพ แสดงให้เห็นว่านางสาวน้ำหอมมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด และได้อยู่ร่วมห้องและดูแลนายดอกกรัก ฉะนั้นสามีภรรยา ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน ปรากฏภาพนายดอกกรัก นุ่งผ้าขนหนู มีภาพการเปลือยกายของนายดอกกรัก และภาพนางสาวน้ำหอม นุ่งผ้าขนหนูกระโจมอก และภาพการอยู่ด้วยกันอย่างสนิทสนม นางลำดวน จึงได้หย่ากับนายดอกกรัก และได้พาบุตรย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด

พฤติการณ์ของนางสาวน้ำหอม เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษปลดนางสาวน้ำหอมออกจากราชการ

เห็นใจลูกน้อง...

เห็นใจลูกน้อง

นายมีงษ์ขวัญ ข้าราชการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของข้าราชการและเจ้าหน้าที่กลุ่มงานเวชศาสตร์ฟื้นฟู และทะเบียนการลา นายมีงษ์ขวัญ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ คือ นายมีงษ์ขวัญ ได้กำหนดให้มีการลงเวลาการมาปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กลุ่มเวชศาสตร์ฟื้นฟู กล่าวคือ หากมาปฏิบัติงานไม่เกินเวลา ๐๘.๔๕ น. ให้ลงชื่อมาปฏิบัติงานเป็นเวลา ๐๘.๓๐ น. ถ้าเกินเวลา ๐๘.๔๕ น. เมื่อเจ้าหน้าที่ขีดเส้นแดงแล้ว ให้ลงชื่อมาปฏิบัติงานเป็นเวลา ๐๙.๐๐ น. และถ้าเกินเวลา ๐๙.๐๐ น. ไปแล้วให้ลงเวลา ตามความเป็นจริงในช่องลงเวลามาสาย และให้ลงชื่อกลับเวลา ๑๖.๓๐ น. นายมีงษ์ขวัญ ได้กำหนดให้นางสาวอุบลและนายโอภาส ซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวลงเวลาเหลือมเวลาได้โดยให้เริ่มปฏิบัติงานเวลา ๐๙.๐๐ - ๑๗.๐๐ น. ซึ่งเจ้าหน้าที่ของกลุ่มงานเวชศาสตร์ฟื้นฟูทุกคนก็ปฏิบัติแบบเดียวกันทั้งหมด ถ้าหากเจ้าหน้าที่คนใดมาสาย ถ้านับรวมเวลาเข้าด้วยกันแล้วเกิน ๗ ชั่วโมง ก็ให้นับเป็นเวลา ๑ วัน แล้วให้เขียนใบลาพักผ่อน ซึ่งวันลาดังกล่าวนี้กำหนดให้มาปฏิบัติงานแต่ไม่ต้องลงเวลาปฏิบัติงาน นายมีงษ์ขวัญ รับว่าตนเป็นคนกำหนดการลงเวลาเช่นนั้นจริงเนื่องจากไม่รู้ระเบียบของทางราชการและตนเห็นว่าเจ้าหน้าที่มักจะมาปฏิบัติงานสายบ่อยครั้งเพราะมีที่พัก อยู่ไกลสถานที่ทำงานและมีปัญหาด้านการจราจร ประกอบกับเจ้าหน้าที่ของกลุ่มงานเวชศาสตร์ฟื้นฟูปฏิบัติงานในตึกผู้ป่วยใหม่ไม่ได้ปฏิบัติงานที่ตึกผู้ป่วยนอกจึงคิดว่าการกำหนดเช่นนี้ไม่ได้กระทบกับงานของทางราชการ

พฤติกรรมของนายมีงษ์ขวัญ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติตามราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๑) มาตรา ๘๒ (๒) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษตัดเงินเดือนในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือนที่ได้รับในวันที่มีคำสั่งลงโทษเป็นเวลา ๑ เดือน

เกร็ดความรู้...

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ

องค์ประกอบกรรมการไม่ครบ ! : ส่งผลให้คำสั่ง ลงโทษไม่ชอบ !

หลักในการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง ซึ่งผู้รับคำสั่งเห็นว่า เป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลจะพิจารณาทั้งในส่วนของ “รูปแบบ” และ “เนื้อหา”

ของคำสั่งว่าชอบด้วยกฎหมายที่ให้อำนาจออกคำสั่งดังกล่าวหรือไม่

การตรวจสอบในส่วนของรูปแบบ คือการตรวจสอบว่าคำสั่งที่พิพาทออกโดยผู้มีอำนาจ หรือไม่ และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจปฏิบัติตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายในเรื่องนั้น กำหนดไว้หรือไม่ สำหรับการตรวจสอบในส่วนเนื้อหาของเนื้อหา คือการตรวจสอบว่าการรับฟังข้อเท็จจริงเป็นไป โดยถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ การอ้างหรือปรับใช้ข้อกฎหมายถูกต้องหรือไม่ และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจใช้ดุลพินิจ โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ดังนั้น ความไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งในส่วนของรูปแบบก็ดีหรือในส่วนของเนื้อหาก็คือต่างเป็นเหตุที่ผู้รับคำสั่งสามารถนำมาเป็นเหตุผลในการขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งที่พิพาทได้ เช่นในคดีที่ผู้เขียน จะได้นำเสนอในวันนี้ เป็นกรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งขณะดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลระดับ ๒ ได้ถูกคำสั่งลงโทษ ทางวินัยไล่ออกจากราชการฐานกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ และได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยอ้างว่ามีการแต่งตั้งกรรมการสอบสวน โดยมีองค์ประกอบของกรรมการไม่ครบตามจำนวนที่กฎหมายกำหนดไว้

เหตุของคดีนี้ สืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีถูกร้องเรียนการปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบในสองข้อหา นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ในฐานะผู้บังคับบัญชาจึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี จำนวน ๒ คำสั่ง โดยทั้งสองคำสั่งดังกล่าวได้มีการแต่งตั้งกรรมการชุดเดียวกันจำนวน ๓ คน โดย ข้อหาแรก คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัย แต่การกระทำความผิดวินัยดังกล่าว ยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จึงเป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เห็นควรลงโทษ ลดขั้นเงินเดือนจำนวน ๑ ขั้น ส่วนข้อหาที่สอง คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทุจริตต่อหน้าที่อันเป็นความผิดวินัยร้ายแรงจึงเห็นควรลงโทษไล่ออกจากราชการ นายกเทศมนตรี พิจารณาแล้วเห็นฟ้องด้วยความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ซึ่งผลการพิจารณาที่ประชุมมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งถึงความไม่ชอบด้วย กฎหมายของคำสั่งลงโทษดังกล่าวในส่วนของขั้นตอนหรือกระบวนการสอบสวนทางวินัย โดยกล่าวอ้างว่า องค์ประกอบของคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดฯ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ เนื่องจากประกาศฯ ดังกล่าวได้กำหนดให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จำนวน ๓ คน แต่ในคำสั่งที่พิพาทได้แต่งตั้งกรรมการสอบสวนจำนวน ๒ คน ส่วนอีก ๑ คน ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเพียงผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการชุดดังกล่าวเท่านั้น

นายกเทศมนตรีได้ชี้แจงต่อศาลว่ากรรมการคนที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเลขานุการดังกล่าว นั้น ในทางปฏิบัติได้ทำหน้าที่ในการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาด้วย จึงถือว่ามีกรรมการสอบสวนครบ ๓ คน ตามที่ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดฯ ดังกล่าวได้กำหนดไว้

จากข้อโต้แย้งของคู่กรณีทั้งสองฝ่าย ประเด็นพิพาทในคดีนี้จึงมีเพียงประเด็นเดียวว่า **คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่** เพราะหากคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมส่งผลให้คำสั่งของนายกเทศมนตรีที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามไปด้วย

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดฯ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และ การร้องทุกข์ฯ ได้กำหนดให้การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนประกอบด้วย **ประธานกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา และกรรมการอย่างน้อยอีก ๒ คน** โดยให้ กรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการ ในกรณีจำเป็นจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลหรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นด้วยก็ได้

เมื่อพิจารณาคำสั่งที่พิพาท... ปรากฏว่ามีการแต่งตั้งผู้ทำหน้าที่จำนวน ๓ คน ได้แก่ นายยืนยง ตำแหน่งปลัดอำเภอ (เจ้าพนักงานปกครอง ๗) เป็นประธานกรรมการ นายยืนยัต เป็นกรรมการ และเลขานุการ และพันจ่าโทสำรวม ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ดังนั้น พันจ่าโทสำรวมจึงมีฐานะเป็นเพียงผู้ช่วยเลขานุการของคณะกรรมการสอบสวนเท่านั้น การแต่งตั้งข้าราชการไม่ว่าจะให้ทำหน้าที่เป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการโดยมิได้ระบุให้เป็นกรรมการสอบสวนด้วย ย่อมทำให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการนั้นไม่มีอำนาจหน้าที่ในอันที่จะทำการสอบสวนได้ แม้หลังจากที่พันจ่าโทสำรวมย้ายไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดอื่นและได้มีคำสั่งแต่งตั้งนายสำรองมาเป็นผู้ช่วยเลขานุการแทนพันจ่าโทสำรวม ในคำสั่งใหม่ก็มีได้ระบุแต่งตั้งให้นายสำรองเป็นกรรมการสอบสวนด้วย แต่อย่างไร

ฉะนั้น...

ฉะนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งของนายกเทศมนตรี จึงประกอบด้วย กรรมการที่มีอำนาจสอบสวนตามกฎหมายเพียง ๒ คนเท่านั้น อันเป็นการแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนที่มี จำนวนน้อยกว่า ๓ คน ซึ่งไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๓ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดฯ ดังกล่าว ทำให้องค์ประกอบของ คณะกรรมการสอบสวนไม่ครบตามองค์ประกอบที่กฎหมายกำหนด ซึ่งองค์ประกอบของ คณะกรรมการเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้เพื่อเป็นหลักประกันการให้ความเป็นธรรม แก่ผู้ถูกกล่าวหา และมีผลให้การสอบสวนทั้งหมดเสียไปตามข้อ ๖๓ ของประกาศฉบับเดียวกัน ซึ่งกำหนดว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ถูกต้องตามข้อ ๓๓ ให้การสอบสวน ทั้งหมดเสียไป ในกรณีเช่นนี้ ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนใหม่ ให้ถูกต้อง”

เมื่อคำสั่งที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นผลมาจากการสอบสวนที่ไม่ชอบ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ฉะนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ในอันที่จะได้รับการสอบสวนทางวินัยโดยคณะกรรมการสอบสวนที่มีองค์ประกอบถูกต้อง ตามกฎหมาย และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการด้านการบริหารงานบุคคลของนายกเทศมนตรี ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่บุคลากรที่ถูกร้องเรียนกล่าวหาเพื่อให้ได้ข้อยุติในเรื่องที่ถูกร้องเรียน ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นสมควรกำหนดให้เพิกถอนคำสั่งที่พิพาทโดยให้มีผลไปในอนาคต เพื่อให้นายกเทศมนตรีออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสียใหม่ ดำเนินการทาง วินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้เป็นไปตามกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายและกฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และออกคำสั่งทางวินัยใหม่

ส่วนที่นายกเทศมนตรีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว จึงไม่อาจมีโทษทางวินัยที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมา สอบสวนได้อีกนั้น ศาลเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษ ที่มีเงื่อนไขในส่วนที่เกี่ยวกับโทษทางวินัย คือ ได้รับโทษหรือได้รับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อน หรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งที่พิพาทไม่ชอบอันมีผลให้ การสอบสวนทั้งหมดต้องเสียไป จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยในอันที่จะได้รับการ ล้างมลทินดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้การเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวมีผลตามคำพิพากษาเมื่อครบ กำหนด ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษานี้ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๖๔/๒๕๕๘)

คดีนี้... เป็นตัวอย่างหนึ่งของคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในส่วนของ รูปแบบ โดยมีสาระสำคัญที่น่าสนใจโดยสรุป ดังนี้

(๑) เมื่อกระบวน...

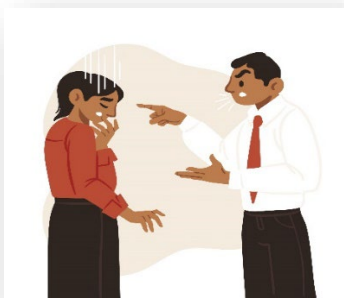
(๑) เมื่อกระบวนการสอบสวนทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่น มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ครบตามจำนวนที่กฎหมายกำหนดไว้ ย่อมทำให้ “ผล” คือ คำคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่สามารถแก้ไขโดยดำเนินการในขั้นตอนดังกล่าวให้ถูกต้องเสียใหม่ และออกคำสั่งทางวินัยใหม่ได้

(๒) การที่กฎหมายกำหนดจำนวนกรรมการสอบสวนไว้ ถือเป็นสาระสำคัญที่ส่งผลโดยตรง ต่อความเป็นธรรมในการพิจารณาทางปกครอง อันเป็นหลักประกันความเป็นธรรมให้แก่ **คู่กรณี** ในการออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจึงต้องกำหนดอำนาจหน้าที่ของกรรมการแต่ละคนให้ชัดเจน การที่กำหนดให้เป็นผู้ช่วยเลขานุการโดยไม่ได้กำหนดให้เป็นกรรมการสอบสวนด้วย ย่อมทำให้ผู้นั้นไม่มีอำนาจในการทำหน้าที่สอบสวนได้

(๓) การที่ศาลพิพากษาให้การเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการมีผลเมื่อครบกำหนด ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่มีคำพิพากษานั้น เป็นการใช้อำนาจกำหนดคำบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งศาลมีอำนาจกำหนดให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลัง หรือมีผลไปในอนาคตถึงขณะใดขณะหนึ่งก็ได้เพื่อความเป็นธรรมแห่งกรณีการกำหนดคำบังคับ เช่นนี้ให้ความเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย นอกจากผู้ฟ้องคดี จะได้รับการพิจารณาโดยคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็มีเวลาในการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ได้ข้อยุติว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริงหรือไม่ อันเป็นประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

(๔) นอกจากนี้ ศาลปกครองสูงสุดได้มีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเสียใหม่ ให้ถูกต้องตามกฎหมาย และดำเนินกระบวนการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง และออกคำสั่งทางวินัยที่ถูกต้อง โดยให้คำสั่งดังกล่าวมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งฉบับเดิมมีผลบังคับ

(หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ คอลัมน์รายงานพิเศษ โดย สมฤดี ธีบุญสิริ รองเลขาธิการสำนักงานศาลปกครอง)

การลงโทษทางวินัย ต้องเหมาะสมกับพฤติการณ์

การกระทำผิด !!

ข้าราชการ รวมถึงลูกจ้างของส่วนราชการ ต้องระมัดระวังความประพฤติของตนทั้งในการปฏิบัติ “หน้าที่ราชการ” และ “เรื่องส่วนตัว” โดยไม่กระทำการใดที่ ‘สุ่มเสี่ยง’ ทำให้ ‘เสื่อมเสียเกียรติ ศักดิ์’ ของตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งอาจเป็นความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงอันนำไปสู่การถูกลงโทษได้

สำหรับ...

สำหรับโทษที่จะลงได้สำหรับการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็คือ **ปลดออกและไล่ออก** ส่วนโทษที่จะลงได้ในการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็คือ **ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน และลดเงินเดือน** ส่วนลูกจ้างประจำของส่วนราชการ คือ ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยข้อ ๕๒ กำหนดว่า ลูกจ้างประจำผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกได้ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ... ทั้งนี้ การพิจารณาพฤติการณ์การกระทำความผิดกับระดับโทษนั้น จะต้องมีความเป็นธรรมและเหมาะสมกันด้วย โดยจะพิจารณาตามข้อเท็จจริงรวมถึงพฤติการณ์ของการกระทำความผิด ที่เกิดขึ้นเป็นกรณี ๆ ไปครับ....

เรื่องน่ารู้วันนี้...กับคดีปกครอง เป็นกรณีที่ลูกจ้างประจำของกรมชลประทาน ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีฐานร่วมกันเล่นการพนันไฮโลว์เอาทรัพย์สินกันโดยผิดกฎหมาย และศาลมีคำพิพากษาลงโทษปรับ ต่อมาผู้บังคับบัญชาได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง และมีคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ เนื่องจากเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรงซึ่งถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยข้อ ๕๒

ประเด็นที่น่าสนใจในคดีนี้ก็คือ พฤติการณ์การกระทำของลูกจ้างดังกล่าว ถือเป็นกระทำความผิดวินัยฐานประพฤติดังกล่าวอย่างร้ายแรงหรือไม่ ? และการลงโทษปลดออกจากราชการเหมาะสมกับการกระทำความผิดดังกล่าวหรือไม่ ?

ข้อเท็จจริงในคดีนี้มีว่า... ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นลูกจ้างประจำของกรมชลประทาน โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ทำหน้าที่ในตำแหน่งรักษาอาคาร ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำหน้าที่ในตำแหน่งคนงาน ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ร่วมเล่นการพนันไฮโลว์กับผู้เล่นอื่น รวมจำนวน ๑๑ คน ในวันหยุดโดยใช้สถานที่ราชการ และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวดำเนินคดีโดยผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ให้การรับสารภาพ และศาลแขวงมีคำพิพากษาลงโทษ ปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท

ต่อมาอธิบดีกรมชลประทานได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง และได้มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงได้ยื่นฟ้องอธิบดีกรมชลประทาน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และ อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีทั้งสามออกจากราชการ และมติที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

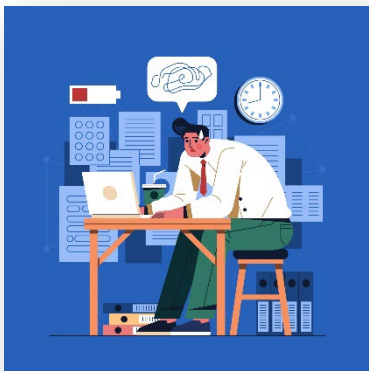
ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีทั้งสามที่เป็นเพียงลูกจ้างประจำ ไม่ได้มีหน้าที่ในการกวดขันการกระทำผิดกฎหมาย โดยมีหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลอาคารของหน่วยงาน ไม่ได้มีหน้าที่ติดต่อหรือบริการประชาชนโดยตรง และในการกระทำผิดไม่ได้เป็นเจ้ามือ เจ้าสำนักหรือเล่นการพนันเป็นอาชีพ และความผิดดังกล่าวได้กระทำนอกเวลาราชการมิได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ

ประกอบกับเมื่อพิจารณาแนวทางการลงโทษกรณีการกระทำความผิดลักษณะดังกล่าว ซึ่ง ก.พ. ในฐานะเป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของส่วนราชการต่าง ๆ ได้รวบรวมแนวทางการลงโทษ ที่ปรับบทความผิดและกำหนดระดับโทษได้อย่างเหมาะสม ซึ่งกรณีการเล่นการพนันนั้นมีการลงโทษตัดเงินเดือน และลงโทษลดเงินเดือน การลงโทษผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องคำนึงถึงระดับโทษที่ส่วนราชการอื่นลงโทษด้วย สำหรับแนวทางการลงโทษตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ซึ่งถือเป็นเพียงคำแนะนำ ให้ส่วนราชการนำไปประกอบการพิจารณา และหาได้หมายความว่าข้าราชการผู้ใดกระทำความผิดฐานเล่นการพนันแล้ว จะต้องเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงทุกกรณี

ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงยังไม่อาจถือได้ว่าการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามข้อ ๔๖ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ แต่เป็นความผิดวินัยฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามข้อ ๔๖ วรรคหนึ่ง ของระเบียบฉบับเดียวกัน ซึ่งผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและลงโทษปลดออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายมติที่ยกอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยวางแนวทางในการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษทางวินัย โดยจะต้องกำหนดโทษให้เหมาะสมกับพฤติการณ์การกระทำความผิด โดยพิจารณาจากตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการหรือลูกจ้างแต่ละประเภท ประกอบกับความรู้สึกของสังคมที่มีต่อพฤติการณ์ดังกล่าว นอกจากนี้จะต้องนำแนวทางการกำหนดโทษที่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลของส่วนราชการนั้น ๆ มาพิจารณาประกอบกันด้วยเพื่อให้การใช้ดุลพินิจลงโทษ เป็นไปอย่างเหมาะสมสอดคล้องและเป็นมาตรฐานเดียวกัน ... ครับ !

(หนังสือพิมพ์คมชัดลึก คอลัมน์ เรื่องน่ารู้วันนี้...กับคดีปกครอง)

ปล่อยปละ เป็นเหตุให้ลูกน้องยกยอกเงิน ...
หัวหน้าไม่พันต้องรับผิดชอบ !

กรณี ที่ ลูกน้องกระทำการทุจริตในหน้าที่ เช่น ยกยอกเงิน โดยที่หัวหน้ามิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย เพียงแต่ละเลยไม่ตรวจสอบการทำงานของลูกน้องอย่างรอบคอบ เช่นนี้ ... หัวหน้าจะต้องรับผิดชอบทางวินัยหรือไม่ ? นับว่า น่าสนใจ โดยเฉพาะผู้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าที่มีลูกน้องปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเงินการบัญชี

ดังเช่น...

ดังเช่นอุทธรณ์จากคดีปกครองในฉบับนี้ ซึ่งถือเป็นกรณีตัวอย่างของการที่หัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชาไม่ตรวจสอบการปฏิบัติงานด้านการเงินของผู้ใต้บังคับบัญชา จนเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตยกยอกเงิน และทางราชการได้รับความเสียหาย

โดยเหตุของคดีเกิดขึ้นเมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานเทศบาล โดยเป็นหัวหน้าการเงินและบัญชี ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานด้านการจัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียของส่วนช่างสุขาภิบาล โดยเป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงิน เก็บเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียและลงชื่อในใบเสร็จรับเงิน รวมทั้งรับผิดชอบการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างทั่วไปที่ทำหน้าที่เก็บเงินดังกล่าว

ต่อมา มีการตรวจสอบพบการทุจริตยกยอกเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีปล่อยปละละเลย ไม่ควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่จัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามระเบียบที่ทางราชการกำหนดไว้ จนเป็นเหตุให้นางสาว จ. พนักงานจ้างทั่วไปซึ่งทำหน้าที่จัดทำบัญชีและรับ - ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย กระทำการทุจริตยกยอกเงินทำให้ราชการเสียหายอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่ง แต่คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดมณฑลยุกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งปลดออกจากราชการ และมณฑลยุกอุทธรณ์ดังกล่าว

ประเด็นที่น่าสนใจของคดี คือ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ควบคุมดูแลการรับ - ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย จนเป็นเหตุให้นางสาว จ. ผู้ใต้บังคับบัญชาทุจริตยกยอกเงินไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ลงชื่อในใบเสร็จรับเงินแทน ผู้อำนวยการสำนักงานการคลัง เป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงินและคณะกรรมการเก็บรักษาบัญชีแจตุนิรภัย รวมทั้งรับผิดชอบการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างทั่วไปที่เป็นพนักงานเก็บเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสีย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ อย่างเคร่งครัด และต้องควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด รวมทั้งจัดทำบัญชีประจำวัน บัญชีรายปี (งบบัญชี) งบตรวจสอบ และบัญชีแยกประเภทซึ่งต้องละเอียดรอบคอบในการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก

เมื่อนางสาว จ. ให้ถ้อยคำฯ หลังจากได้รับเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียแล้ว จะนำเงินให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบใบนำส่งก่อนนำไปฝากธนาคาร ซึ่งระยะหลังไม่ได้นำสมุดบัญชีเงินฝากให้ผู้ฟ้องคดีดู โดยนางสาว จ. จะแก้ไขตัวเลขใหม่และแก้ไขลายมือชื่อผู้ฟ้องคดีในใบนำฝากเงินเมื่อฝากเงินแล้วจะทำการแก้ไขสำเนาใบนำฝากเงิน และตกแต่งตัวเลขในสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร

โดย...

โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยพบข้อผิดพลาดหรือสงสัยเลย ประกอบกับผู้ฟ้องคดียอมรับว่าได้ตรวจใบนำฝากเงินบ้าง ไม่ตรวจบ้าง และไม่ได้ตรวจยอดเงินเข้า โดยจะตรวจสอบเพียงตัวเลขกับเงินนำส่งเพียงอย่างเดียว ไม่เคยตรวจสอบสมุดบัญชีอย่างละเอียด ไม่ได้จัดทำบัญชีประจำวัน งบดุล งบประจำปี ไม่เคยเรียกดูรายงานแสดงฐานะทางการเงิน และไม่ได้จัดเก็บสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารไว้ในตู้เซฟ

การที่ผู้ฟ้องคดีมิได้เอาใจใส่และระมัดระวังในการควบคุมดูแลการรับ - ส่งเงินค่าบริการบำบัดน้ำเสียของนางสาว จ. ซึ่งหากมีความละเอียดรอบคอบ เอาใจใส่ และระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ของหัวหน้าการเงินและบัญชีอย่างเพียงพอ ย่อมพบข้อพิรุธได้ แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ และการที่ผู้ฟ้องคดีบ้ายเบี่ยง การรายงานตรวจสอบทางการเงิน ทั้งที่ผู้อำนวยการส่วนช่างสุขาภิบาลได้ติดตามทวงถามมาตลอดก่อนที่จะทราบเหตุการณ์ยกยอกเงิน อีกทั้งให้นางสาว จ. จัดเก็บสมุดบัญชีเงินฝากและงบแสดงฐานะการเงินที่ได้รับจากธนาคารไว้กับตัวเองเป็นเวลาหลายปี

พฤติการณ์ดังกล่าวถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่ปล่อยปละละเลยไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฯ กรณีจัดเก็บค่าบริการบำบัดน้ำเสียดังกล่าว จนเป็นเหตุให้มีการทุจริตยกยอกเงินและราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ซึ่งถือเป็นการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การที่นายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) มีมติยืนตามคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๙๕/๒๕๖๑)

จากอุทธรณ์ข้างต้นจึงเป็นข้อเท็จจริงสำหรับการปฏิบัติงานราชการไม่ว่าจะในตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม ผู้ปฏิบัติงานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจำต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่ทางราชการกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในฐานะเป็น “ผู้บังคับบัญชา” จะต้องรอบคอบและหมั่นตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ใต้บังคับบัญชา” อยู่เสมอ เพื่อควบคุมและสอดส่องมิให้มีการกระทำใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยเฉพาะงานด้านการเงินการคลังเพราะหากปล่อยปละละเลย หรือประมาทเลินเล่อจนเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตหรือเป็นเหตุให้ผู้ใต้บังคับบัญชาอาศัยโอกาสจากหน้าที่กระทำการทุจริตและเกิดความเสียหายขึ้นแก่ทางราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาจะอ้างว่ามีภาระงานมากหรือหลงลืมมิได้ตรวจสอบข้อมูลเพราะมีรายละเอียดมาก มาเป็นข้ออ้างเพื่อไม่ต้องรับผิดชอบในทางวินัยหรือแม้กระทั่งในทางละเมิดไม่ได้ นะครับ !

(www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)